

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **E. D.**, zastoupen JUDr. Ladislavem Sádlíkem, advokátem se sídlem Holečkova 31, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje** se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2010, č. j. 173801/2009/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 12. 2012, č. j. 4 A 16/2010 - 53,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad Středočeského kraje (dále „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 12. 2. 2010, čj. 173801/2009/KUSK, zamítl odvolání žalobce (dále „stěžovatel“) proti rozhodnutí Městského úřadu Černošice, odboru dopravy, ze dne 12. 10. 2009, čj. MEUC-030246/2009, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v tehdy platném znění (dále „zákon o přestupcích“). Přestupku se stěžovatel dopustil tím, že dne 15. 4. 2009 ve 23.51 hodin na šestém km dálnice D1 ve směru jízdy na Brno jako řidič osobního motorového vozidla Audi A6 registrační značky X překračoval nejvyšší povolenou rychlost jízdy mimo obec na dálnici. Byla mu naměřena rychlost jízdy 182 km/h, tedy při zvažení možné odchylky

měřicího zařízení $\pm 3 \%$ jel rychlostí nejméně 176 km/h. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 4.000 Kč, zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 3 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel správní žalobou u Městského soudu v Praze. Namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, nezákonný postup správních orgánů při zjišťování důkazů a bezdůvodné odmítnutí navrhaných důkazů. Konkrétně tvrdil, že orgány Policie ČR postupují při kontrolní činnosti způsobem, který neupravuje zákon, ale toliko interní předpisy, čímž se postup při pořizování důkazů vymyká zákonnosti a požadavkům, které jsou na výkon státní moci kladené v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“). Nesouhlasil rovněž se způsobem měření rychlosti, výsledkem měření a rozporoval také videonahrávku, která byla během měření rychlosti pořízena.

Rozsudek Městského soudu v Praze

Městský soud v Praze (dále „městský soud“) zamítl správní žalobu dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), rozsudkem ze dne 27. 9. 2012, č. j. 4 A 16/2010 – 52, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností.

Nejprve se městský soud zabýval zákonností postupu Policie ČR. Městský soud odkázal na ustanovení zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále „zákon o policii“) a také na § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“) a konstatoval, že policie má zákonné oprávnění pro plnění svých úkolů. Může pořizovat zvukové, obrazové nebo i jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu, stejně tak ji zákon opravňuje měřit rychlost vozidel. Městský soud odmítl příměr stěžovatele ohledně postupu Policie ČR a zákona o státní kontrole, či zákona o správě daní a poplatků, protože tyto se týkají jiné oblasti státní správy. S odkazy na vyjádření žalovaného zdůvodnil působnost a pravomoc orgánů státní správy a Policie ČR ve věcech provozu na pozemních komunikacích. Městský soud také uvedl, že teprve vlastní konkrétní činnost policistů je upravena interními předpisy, které jsou pro policisty závazné.

Městský soud odmítl rovněž námitku, že postup samotné policie byl protizákonný, neboť služební vozidlo policie překročilo během měření povolenou rychlost. Poukázal na ust. § 18 odst. 3, 4 a 9 zákona o silničním provozu, které ve světle nařízení ministra vnitra č. 80 ze dne 26. 11. 2001 pro zasahující policisty neplatilo, a nedošlo proto k porušení zákona. Důkaz o rychlosti jízdy stěžovatele tak byl zjištěn zákonným způsobem.

Důkazy, jejichž provedení během správního řízení stěžovatel požadoval, považoval městský soud za nadbytečné. Rozvedl přitom základní funkčnost radarového rychloměru POLCAM PC 2006, který byl pro měření rychlosti použit. Vyšel z toho, že použité měřicí zařízení bylo schváleno autorizovaným metrologickým střediskem pro účely měření rychlosti vozidel. Bylo rovněž ověřeno a kalibrováno. Městský soud proto považoval provedený důkaz fotografií, popř. videosekvencí, za dostačující a uzavřel, že není pochyb o

pokračování

tom, že vozidlo stěžovatele jelo v době kontroly zjištěnou rychlostí. K žádosti stěžovatele o provedení důkazu, zda byly zajištěny provozní podmínky měřicího systému, městský soud uvedl, že různé vlivy na přesnost měření jsou korigovány odečtením povolené odchylky měřicího zařízení 3 %, a důkaz proto neprovedl.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 3. 1. 2013 doplněnou podáním ze dne 21. 2. 2013 napadá stěžovatel rozsudek městského soudu ve výroku, kterým byla žaloba zamítnuta. Odkazuje přitom na důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) a také § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V kasační stížnosti vychází ze správní žaloby a vznáší podobné námitky jako v řízení před městským soudem.

Stejně jako ve správní žalobě poukazuje na to, že orgány Policie ČR postupují při kontrolní činnosti způsobem, který není upraven v zákoně. Z toho vyvozuje nezákonnost pořízených důkazů, které byly použity v průběhu správního řízení. Odkazuje na čl. 2 odst. 2 Listiny, § 2 odst. 1 a § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a poznamenává, že důkaz musí být pořízen a proveden v souladu s konkrétním právním předpisem a postupem, který zákon zná a předpokládá. Naráží rovněž na to, že žádný obecně závazný předpis neupravuje postup při měření rychlosti účastníka silničního provozu. Domnívá se, že z argumentace městského soudu nelze dovodit, proč mohou orgány Policie ČR realizovat kontrolní činnost jen na základě vnitřních předpisů. Má za to, že z důvodu chybějící obecně závazné právní úpravy je postup příslušníků Policie ČR prakticky nepřezkoumatelný. Poukazuje také na nedostatky v publikaci vnitřních předpisů.

Stěžovatel dále srovnává přestupkové řízení s řízením trestním, kdy v obou případech platí obdobné principy, a dovozuje, že podobně, pokud je proces v trestním řízení ovládnut zákonem, je nepřípustné, aby část procesního postupu v řízení o přestupcích byla upravena výhradně vnitřními předpisy.

Nesouhlasí také s odmítnutím navržených důkazů, které městský soud potvrdil. Zastává názor, že městský soud pominul důkazní břemeno správního orgánu, který je povinen zjistit vše co může přispět k objasnění skutkového stavu. Nesouhlasí přitom s tvrzením žalovaného, že je to účastník řízení, který musí prokázat jím tvrzené nezákonnosti.

Podobně jako ve správní žalobě rozporuje stěžovatel způsob měření a jeho záznam, když poukazuje na přerušení videosekvence, která dle jeho vyjádření vykazuje „střih“. Nesouhlasí také s popisem měřicího zařízení, které provedl městský soud i správní orgán prvního stupně. Dle stěžovatele nemá popis zařízení podklad v ničem, co bylo provedeno jako důkaz v rámci řízení, a není proto možné na jeho základě rozhodnout.

Na závěr kasační stížnosti opakuje námitku zkresleného výsledku měření vlivem rozdílných provozních podmínek (výměna pneumatik policejního vozidla) při kalibraci přístroje a během samotného měření. Má za to, že odmítnutí důkazu výpovědí zasahujících

policistů mělo podstatný vliv na správní řízení a na zákonnost rozhodnutí. Odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008 – 115, ze dne 22. 1. 2009, které vylučuje jako důkazy listiny zpracované před zahájením správního řízení a akcentuje důkaz výsledkem svědka.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto stěžovatel navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl kasační stížnost zamítnout. Uvedl, že stížnostní námitky nepovažuje za důvody dle § 103 odst. 1 s. ř. s. a poukazuje na skutečnost, že stěžovatel uplatňuje povětšinou shodnou argumentaci jako ve správní žalobě, která je navíc pouze obecná. Má za to, že městský soud dostatečně zdůvodnil zákonnost postupu Policie ČR při ochraně bezpečnosti silničního provozu. Ve vztahu k vázanosti vnitřními předpisy odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu čj. 4 Tdo 961/2010 a také na rozhodnutí správních soudů a Ústavního soudu.

Ohledně procesu dokazování uvádí, že princip měření rychlosti není otázkou právní, nýbrž technickou, a není proto nezbytné, aby otázka byla právními předpisy přesně vymezena. Poukazuje na proškolení zasahujících policistů i kalibraci měřicího přístroje. Námitku ohledně vlivu provozních podmínek na správnost měření má za nesrozumitelnou a upozorňuje jednak na odečet teoretické odchylky měření ve prospěch pachatele v rozsahu 3 %, ale také na výrazné překročení rychlosti (52 km/h).

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek městského soudu v souladu s § 109 odst. 3) a odst. 4) s. ř. s., vázán rozsahem kasační stížnosti a v ní uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady uvedené v ust. § 109 odst. 4) s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Formálně uplatnil stěžovatel kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ale v jednotlivých námitkách se vyskytuje i argumentace směřující k nedostatečnému odůvodnění napadeného rozsudku. Z obsahového hlediska tak Nejvyšší správní soud podřadil některé námitky pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podstatu kasační stížnosti tvoří dva okruhy námitek, které stěžovatel vznášel v průběhu celého správního řízení a také během řízení před městským soudem. Do prvního okruhu lze zařadit námitky ohledně postupu Policie ČR (dále „policie“). Stěžovatel zastává názor, že pokud je postup policie při kontrolní činnosti upraven vnitřními předpisy podzákonného charakteru, naráží takový postup na čl. 2 odst. 2 Listiny, což má za následek nezákonnost důkazů, které byly během tohoto postupu pořízeny. Odkazem na § 2 odst. 1 a § 51 odst. 1 správního řádu potom dovozuje nepoužitelnost těchto důkazů ve správním řízení.

pokračování

Tento názor stěžovatele však Nejvyšší správní soud nesdílí a ztotožňuje se s posouzením městského soudu i správních orgánů obou stupňů. Městský soud i žalovaný provedly důkladný rozbor právních předpisů, ze kterých plyne, proč byl postup policie zcela v souladu se zákonem a proč byly pořízené důkazy ve správním řízení použitelné.

Podle čl. 2 odst. 2 Listiny platí, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. O oprávnění policie vykonávat dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích není pochyb – ostatně sám stěžovatel uvedl, že práva plynoucí z hmotněprávních předpisů nezpochybňuje a toto oprávnění přímo vyplývá z § 124 zákona o silničním provozu. Z pohledu čl. 2 odst. 2 Listiny je tedy první podmínka splněna, protože státní (policejní) moc na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích je uplatňována jen v případech a mezích, které stanoví zákon. V § 79a odst. 1 věta první zákona o silničním provozu, ve znění platném v době spáchání přestupku, se stanoví, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Je proto možné dovodit, že měření rychlosti vozidel reprezentuje jeden ze způsobů, kterým státní moc (policie) uplatňuje své oprávnění dohlížet na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. V takovém případě je splněna i druhá podmínka plynoucí z čl. 2 odst. 2 Listiny, protože rovněž způsob, kterým je státní moc uplatňována, je zákonem stanoven. Pokud se jedná o samotnou činnost spočívající v měření rychlosti, z žádného ustanovení Ústavy ČR nebo Listiny není možné dovodit, že by měla být upravena zákonem. To ostatně plyne ze samé podstaty zákona jako obecné právní normy, nezbytně abstraktní v tom smyslu, aby postihla co nejširší okruh možných jednotlivostí právního vztahu. Zákon dává v daném případě nezpochybnitelné oprávnění policii měřit rychlost vozidel, avšak jakým způsobem bude měření probíhat (tedy samotnou činnost) již zákon neřeší, a ani by to nebylo dost dobře možné, protože by se nikdy nepodařilo postihnout všechny situace, které mohou při měření rychlosti nastat. Navíc je třeba dodat, byť nejde o argument zásadní, že postupy při měření rychlosti se mohou měnit a vyvíjet a bylo by zcela neefektivní, kdyby musela být každá taková změna podrobena schvalování ve zdoluhavém legislativním procesu.

Provedený výklad zcela jistě neznamena, že není nutné trvat na kvalitě provedení měření a splnění všech dalších podmínek (správně fungující a kalibrované měřicí zařízení, metodika měření, proškolená obsluha a další). Samotnou kvalitu měření však posuzují správní orgány, popřípadě soudy, v řízení o přestupku a to v každé věci individuálně (srov. např. rozsudek tohoto soudu ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011 – 51). Navíc každý, kdo je ze spáchání přestupku obviněn má právo kvalitu důkazního prostředku rozporovat. Právě takovým postupem jsou dostatečně zaručena práva účastníka silničního provozu, aby důkaz o překročení rychlosti byl s to danou skutečnost opravdu osvědčit. Vnitřní předpisy policie v nyní posuzované oblasti slouží především tomu, aby byl důkaz pořízen v dostatečné kvalitě a tudíž použitelný v přestupkovém řízení. Závaznost vnitřních předpisů pro jednotlivé policisty potom plyne přímo ze zákona, konkrétně z § 5 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (k otázkám závaznosti vnitřních předpisů navíc srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 – 57, popřípadě rozsudek ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007 – 251, všechna uvedená rozhodnutí jsou dostupná na

www.nssoud.cz). Pokud stěžovatel poukazuje na jejich neveřejnost, plyne to již z jejich podstaty jako interních aktů řízení, které zavazují toliko adresáty uvnitř konkrétní organizace.

K námitkám nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku je možné poznamenat, že právní rozbor městského soudu dostatečně vysvětluje, proč policie jednala v souladu se zákony, a proč jsou opatřené důkazy ve správním řízení použitelné. Jestliže stěžovatel vytýká městskému soudu, že rozsudek neodůvodňuje, kdy byla zahájena a ukončena kontrolní činnost policie, a jaká má kontrolovaná osoba práva, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že jsou to otázky pro danou věc irelevantní. Z pohledu důkazního je důležité (i s odkazem na § 51 odst. 1 správního řádu), aby byl zjištěn skutečný stav věci a důkaz byl pořízen a proveden v souladu se zákonem. Důležité bylo, že městský soud dostatečně odůvodnil, proč má tyto dvě podmínky za splněné a z jakých právních předpisů přitom vycházel. Nad rámec uvedeného je však možné podotknout, že začátek i konec kontrolní činnosti je zřejmý z přiložené videosekvence (rozebrané i v rozsudku městského soudu), práva kontrolované osoby vůči veřejné moci potom plynou z Ústavy, Listiny i jednotlivých zákonů, kde je vztah jedince a veřejné moci upraven. Ostatně důkazem těchto práv je i toto řízení o kasační stížnosti.

Nutnost zákonné úpravy postupu policie při měření rychlosti dovozuje stěžovatel také z příbuznosti přestupkového a trestního práva. Nejvyšší správní soud přirozeně uvedený aspekt respektuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115) a uznává, že v obou případech je nutné trvat na dostatečně konkrétní zákonné úpravě a respektu k určitým zásadám (např. *nullum crimen sine lege*, *nulla poena sine lege*, *nullum crimen sine lege certa*, a další). Je nepochybné, že i procesní postup v řízení o přestupcích je ovládán zákonem, neboť na tato řízení obecně dopadá správní řád. Pokud stěžovatel poukazuje na dílčí postupy a metody práce policie, je vhodné poznamenat, že určité postupy nejsou upraveny zákonem ani v případě řízení trestního. Zčásti jsou upraveny vnitřními předpisy policie, a i když nejsou tyto metody obsažené v zákoně 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), jejich použitelnost v trestním řízení je běžně uznávána (např. trestní řád zná v § 82 osobní prohlídku, ale postup při jejím provádění blíže specifikují až vnitřní předpisy policie). Je tedy možné uzavřít, že podobně jako v trestním řízení, lze i v řízení přestupkovém použít metody, které sice nejsou zákonem detailně upraveny, respektují však smysl zákonné úpravy, zde základní zásady přestupkového řízení, a nejsou právními předpisy zakázány.

Jak vyplývá z výše uvedeného, první okruh námitek je nedůvodný a Nejvyšší správní soud konstatuje, že důkazy o rychlosti jízdy stěžovatele byly pořízeny v souladu se zákonem a mohly tak být v řízení o přestupku použity. Městský soud se touto otázkou dostatečně zabýval a své závěry také přezkoumatelným způsobem odůvodnil.

Druhý okruh kasačních námitek se dotýká provedení dokazování v řízení před správními orgány a problematiky přípustnosti stěžovatelem navržených důkazů.

Otázky dokazování ve správním řízení (řízení o přestupku) jsou upraveny ve správním řádu. V § 3 je uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad

pokračování

jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (viz také rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 - 101).

Z uvedeného tedy plyne, že správní orgán sám hodnotí jednotlivé důkazy a přikládá jim váhu. Není samozřejmostí, že správní orgán akceptuje všechny důkazy navržené účastníkem řízení. Musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč takové důkazy nebudou provedeny. V dané věci správní orgány obou stupňů i městský soud přezkoumatelným způsobem uvedly, proč považují stěžovatelem navržené důkazy za nadbytečné. Je také zřejmé, proč správní orgány považovaly zjištění skutkového stavu za dostatečné, nevyvolávající pochybnosti [proškolení policisté (čl. 4 správního spisu), ověření a kalibrace měřicího zařízení (čl. 5 správního spisu), fotografie ze záznamu pořízeného během měření (čl. 8 správního spisu), samotný záznam z měření]. Také Nejvyšší správní soud považuje důkazy provedené v přestupkovém řízení za dostatečné, osvědčující spáchání daného přestupku.

Chybný je také názor stěžovatele, když se domnívá, že nemusí prokazovat jím tvrzené nezákonnosti. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.

Stěžovatel se správní žalobou rozporuje také samotnou videosekvenci, zaznamenávající průběh měření rychlosti. Nesouhlasí také s popisem samotného měření, který dle jeho názoru nemá podklad v dokazování a nemohl se tak stát podkladem pro meritorní rozhodnutí. K samotné videosekvenci Nejvyšší správní soud uvádí, že byla městským soudem vyhodnocena správně jako důkaz, který osvědčuje stěžovatelovo překročení rychlosti. Ze záznamu je patrná jak naměřená rychlost, tak samotný průběh měření a registrační značka stěžovatelova vozidla. Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s námitkami ohledně nekonzistentnosti záznamu. Dodaná videosekvence je naprosto průkazná a její souvislost nezpochybňuje žádná objektivní skutečnost. Celkově má délku dvanácti sekund a její součástí je i záznam samotného měření, který má délku sedmi sekund. Videosekvence končí ve chvíli, kdy vozidlo zpomaluje (svítí brzdová světla a je možné rozeznat registrační značku – viz fotografie na čl. 8 správního spisu). V žádném případě nelze dovodit, že by na konci záznamu vozidlo stálo, jak tvrdí stěžovatel.

Námítka, že popis měření zařízením POLCAM PC2006 nebyl založen na dokazování, a neměl by proto být podkladem pro rozsudek městského soudu, shledal

Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou a konec konců také nepodstatnou. Je možné souhlasit se stěžovatelem, že provedený popis neobsahuje odkaz na zdroj, ze kterého městský soud (původně správní orgán prvního stupně) informace čerpal. Není však možné dovozovat, že by byl takový popis podkladem pro samotné rozhodnutí ve věci. Naopak městský soud na straně 8 rozsudku uvádí, že „vyšel z toho, že použité měřicí zařízení bylo schváleno autorizovaným metrologickým střediskem pro účely měření rychlosti“. Platí přitom závěr vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11, kde se uvádí, že „Specifikace přístroje či metody měření rychlosti je tedy otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Úprava principu nebo způsob měření, případně dokonce typu či modelu měřicího přístroje v právním předpisu, by odporovala požadavku, aby právní normy upravovaly pouze právní vztahy adresátů právních předpisů“. Bylo tedy důležité, že městský soud ověřil schválení měřicího přístroje a jeho kalibraci, samotný technický popis je potom nad rámec rozhodování a nemůže znamenat nezákonnost napadeného rozsudku.

Další argumentace stěžovatele se týká kalibrace měřicího zařízení POLCAM PC2006. Stěžovatel upozorňuje na nutnost shodných provozních podmínek v době kalibrace měřicího zařízení a v době samotného měření. Ani tyto námitky nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodné. Městský soud správně dovodil, že právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že překročení povolené rychlosti bylo velmi významné (52 km/h) a rovněž po započítání odchylky (překročení o 46 km/h) byla naměřená rychlost při horní hranici formálního znaku přestupku (srov. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 a 3 zákona o přestupcích). Lze tedy vyloučit, že by provozní podmínky měřicího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku.

Na závěr kasační stížnosti nesouhlasí stěžovatel s odmítnutím návrhu na výslech zasahujících policistů. Nejvyšší správní soud však neshledal, že by dokazování před správním orgánem a městským soudem bylo nutné výslechem doplnit. Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému POLCAM, ověření měřicího zařízení (ověřovací list č. 235/08), záznam průběhu měření ze systému POLCAM zaznamenaného na digitálním nosiči dat - CD. I podle Nejvyššího správního soudu jsou predestované důkazní prostředky dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám stěžovatel nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdil, že nesouhlasí s použitím důkazů a způsobem měření.

Městský soud tedy při svém rozhodování vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Nepochybil ani, pokud z důvodu nadbytečnosti nepřistoupil k dalšímu dokazování navrženými výpověďmi svědků - zasahujících policistů. Je tomu tak proto, že ze svědeckých výpovědí nelze zjistit ve věci nic jiného než co vyplývá již z provedených důkazů. Stěžovatelův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, na danou věc nedopadá. V nyní posuzovaném případě nebyly

pokračování

rozhodujícími důkazy úřední záznamy policistů, ale především video záznam z ověřeného zařízení, který dostatečně osvědčil spáchání daného přestupku.

Nejvyšší správní soud tak, s ohledem na výše uvedené, odmítl oba okruhy námitek, které stěžovatel v kasační stížnosti vznesl. Celkově tak Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovaný náhradu nákladů nežádal a ostatně mu ani žádné náklady, nad rámec vyplývající z jeho úřední činnosti, nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu